

kommen rigtigt og nødvendigt at fremdrage, fordi de høre med til Sagens Oplysning. Jeg skal da bemærke, at det Forslag, som her er stillet under Nr. 1 af tvende ærede Medlemmer af Udvalget, har været forhandlet i Udvalget, og at det navnlig gjentagne Gange er blevet bragt paa Bane i samme af et andet æret Medlem af Udvalget, som ikke har været med til at stille Forslaget, men som har viist megen Interesse for det deri omhandlede Spørgsmaal, nemlig det 2det Medlem for 2den Kreds (Carsten.) Naar dette Medlem nu ikke er med til at være Forslagsstiller med Hensyn til det paagjældende Punkt, da er det begrundet i den bestemte Modstand, som hans Duffe i saa Henseende mødte i Udvalget under en Conference, som samme havde med den ærede Indenrigsminister. Jeg mener, at hele denne Sagens Stilling hører med til at anskueliggjøre og forklare de Forhold, hvorunder Lovforslaget er blevet bearbejdet. Hvor Udvalgets Fleertal har anseet det for aldeles nødvendigt at bringe nye Spørgsmaal frem, der har det gjort det; hvor Fleertallet derimod har staaet overfor bestemte Udtalelser af den ærede Minister og derhos har troet, at det ikke var aldeles nødvendigt at gaae videre, end det var skeet ved Lovforslaget, der har det taget Hensyn til saadanne Udtalelser fra Regjeringens Side. Det er et maaffee omtvisteligt Spørgsmaal, hvorledes flere af Udvalget vilde have stillet sig til det i Forslaget under Nr. 1 omhandlede Punkt, dersom det havde behandlet Sagen som staaende aldeles fri; men efter Sagens Gang og efter den ærede Ministers Udtalelser har Udvalgets Fleertal ikke kunnet slutte sig til Endringsforslaget under Nr. 1. — Hvad mig personlig angaaer, da have de forffjellige Overveielser jeg har anstillet, fremkaldt den Ansuelse hos mig, at man ikke turde paastaae, at den Afgang, der i Lovforslagets § 12 er givet til at bevæge sig med en vis Frihed med Hensyn til den aarlige Afgift, forsaavidt der er Tale om at kunne nedsette og forholde den med $\frac{1}{5}$, kunde siges at bane Vej for Clusioner. At paastaae det, troer ogsaa jeg er at gaae meget for vidt. Man maa i saa Henseende ikke holde sig til, at en Clusion mulig i ganske enkelte Tilfælde kan ind-

træffe. Hvis man nemlig skulde indrette sig derefter, saa var der ingen anden Udvei end ganske at forbyde hele den heromhandlede Brugsform; men saa kunde der virkelig ogsaa blive Spørgsmaal, om man ikke ligeledes skulde forbyde hele Fæsteforholdet, om man overhovedet kunde røre sig i denne Verden. Hvad Lovgivningen kan gjøre, det er at opstille, hvad man kan og maa fordrø, i det Store og Almindelige, saaledes som vedelige og honnette Folk ville rette sig derefter. Om saa en enkelt alligevel kan slippe gennem Lovens Garn, kan vel være uheldigt for den, som det gaaer ud over, og man kan have Sympathi med ham; men derved er isvrigt Intet at gjøre, og det gaaer dog ogsaa ud over den, der paa den Maade siffer, selv om han end faaer nogle enkelte Piff i sit Garn. Dette er Grunden til Udvalgets Fleertals Stilling til det Forslag, som under Nr. 1 er stillet af dets Mindretal.

Hvad Forslaget under Nr. 2 angaaer, da vil det sees, at det kun et enkelt Medlem af Udvalget, der har stillet det, men at alle Udvalgets øvrige Medlemmer have været af den Mening, at der ikke var tilstrækkelig Grund til at træffe en Bestemmelse som den, der derved er bragt i Forslag. Fleertallet mener tværtimod, at det er ønskeligt, forat Forpagterens Credit kan blive sikkrere og fastere, at han selv er Herre over den Besætning, som der er Spørgsmaal om. Hvorledes man giver Laan eller ikke, skal jeg ikke her indlade mig paa. — Sigt kan forandre sig efter de verende Omstændigheder —, men vist er det, at den Forpagter, der vitterlig er i Besiddelse af en sprtrinlig Besætning, er anderledes stillet med Hensyn til Credit end den Forpagter, hvis hele Besætning er Vortforpagterens Eiendom. I det Hele er det forekommet Fleertallet at være det naturlige Forhold, at Forpagteren selv eier Besætningen, og at Anledningen til mange Bausfeligheder derved bortfalder, som derimod vilde opstaae, hvis det var nødvendigt ved de Forpagtninger, som der her er Tale om, at Besætningen skulde tilhøre Vortforpagteren.

Jeg kan ikke med min ærede Sidemand tilhøre (Udsing) finde, at vi i denne Sag